

To Seduce a Stranger

Susanna Craig

Copyright © 2017 Susan Kroeg

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Sedus de o străină

Susanna Craig

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRAIG, SUSANNA

Sedus de o străină / Susanna Craig

trad. din lb. engleză: Adriana Dănilă – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5043-6

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111

SUSANNA CRAIG

Sedus de o străină

Traducere din limba engleză

Adriana Dănilă

LITERA

București
2020

Capitolul 1

Bath, mai 1797

În ciuda darului de a țese povești și de a construi castele în nori, Charlotte Blakemore nu-și imaginase niciodată că răposatul ei soț avea să-i lase o avere.

Și destul de curând, deveni evident că nici fiul ei vitreg nu se așteptase la așa ceva.

Robert, noul duce de Langerton, păși înainte și trase cu forță testamentul din mâinile avocatului care purta ochelari, ca și cum suspecta că omul inventase cele spuse. Nici unul dintre ei nu zise însă nimic.

– *Vraiment?* chițcăi Charlotte, nevenindu-i să creadă.

– Da, foarte adevărat, spuse Langerton, lăsând pergamentul în jos și uitându-se fix la ea.

Nu era ca și cum Langerton nu primise nimic. În calitate de moștenitor al ducatului, cu toate proprietățile și cu venitul considerabil aferent, Langerton era acum unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Cu toate acestea, era destul de clar că era nemulțumit că averea privată a tatălui, destul de substanțială – tot ceea ce nu era cuprins în moștenire sau promis în alt fel – urma să fie împărțită între el, surorile lui și Charlotte. Și nu în mod egal. Charlotte urma să primească jumătate.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Langerton îi înmână avocatului documentul și se întoarse la scaunul lui. O rază slabă a soarelui de dimineață reuși să se strecoare printre draperiile întunecate care acopereau fereastra bibliotecii, desenându-i șuvițe argintii în părul negru. Deși nu avea încă patruzeci de ani, povara ultimelor săptămâni, începând cu nemulțumirea foarte evidentă față de cea de-a doua soție a tatălui său, îl îmbătrânise.

Restul testamentului – daruri pentru servitori, diverse obiecte personale pentru cei care aveau să le prețuiască – nu suscită comentarii. Charlotte abia dacă auzi ceva. Langerton era așezat neclintit lângă ea, fără îndoială imaginându-și că ea deja își calcula dobânda moștenirii pe care tocmai o primise. Gândurile care îi zburau prin minte semănau, de fapt, cu o incoerentă rugăciune de mulțumire. Îi mulțumea lui Dumnezeu că nu trebuia să se întoarcă la mătușa ei. Și asta nu pentru că sora tatălui ei, baroneasa Penhurst, fusese tocmai crudă. Dar nici o persoană care o cunoștea pe acea femeie nu putea să spună că era bună. Nu de puține ori, Charlotte o auzise declarând că era destul de rău că James trebuise să-și facă de cap cu o franțuzoaică. De ce trebuia să mai suporte și ea bagajul greșelilor lui?

„Fiica naturală a contelui de Belmont“, așa îi spuneau oamenii când voiau să fie politicoși, ceea ce se întâmpla destul de rar.

– Asta e cu mult mai mult decât ai fi primit ca urmare a drepturilor de văduvă, îi zise Langerton, vocea lui trezind-o din reverie.

Avocatul tocmai băga hârtiile în geanta uzată de piele.

– Cred că ești încântată, continuă Langerton.

Charlotte își îndreptă spatele.

– Moartea tatălui tău nu mi-a adus nici o încântare, Robert.

Buzele bărbatului se strâmbară. Oare chiar se aștepta ca ea să i se adreseze cu „Excelență“?

– Curând o să spui că erai îndrăgostită nebunește de el.

George Blakemore, al cincilea duce de Langerton, fusese blând și atent cu ea, iar Charlotte ar fi răspuns cinstit că da. Îl iubise, așa cum cineva iubește un bărbat cu figură de bunic – dat fiind că ea avea doar douăzeci și patru de ani, iar el trecuse de șaptezeci când o ceruse de nevastă. Nimeni nu fusese mai surprins de oferta lui decât Charlotte, nici măcar mătușa ei, care făcuse tot posibilul pentru a-l convinge pe vechiul ei prieten să renunțe la acest gest nebunesc – de fapt, unul de bunătate, îi mărturisise el lui Charlotte când erau singuri.

„Lady Penhurst a fost mereu un adevărat dragon“, îi mărturisise George râzând. „N-ai de ce să fii forțată să trăiești sub călcâiul ei pentru totdeauna, Lottie“, continuase el.

Nimeni nu negociase termenii căsătoriei în numele ei. Mătușa Penhurst refuzase să participe la ceremonie. Poate că nu fuseseră

cele mai bune auspicii pentru viața de proaspăt căsătoriți, însă fericirea conjugală fusese dincolo de așteptările lui Charlotte. Pentru ea fusese suficient că schimbul de jurăminte din Bath Abbey, la doar câteva zile după Paște, îi adusese șase săptămâni de ceea ce semănase cel mai mult cu pacea din tot ce trăise vreodată. Cele șase săptămâni fuseseră distruse de infarctul lui. Nu era primul pe care îl suferise. Din păcate, avea să fie ultimul.

– Unde o să te duci? întrebă Robert, așezându-se în locul avocatului, în spatele biroului, odată cu plecarea acestuia.

– La Londra, zise ea pe un ton obosit. Testamentul tatălui tău...

– Reședința Blakemore este a ducelui de Langerton, începu el, reasezând în timp ce vorbea mai multe obiecte pe birou – călimara cu cerneală, un prespapier, sigiliul tatălui său –, cu o mână posesivă. Iar eu nu intenționez s-o împart cu fata vânătoare de avere a unei târfe franțuzoaice.

Charlotte avusese ani buni de practică cu astfel de remarci, așa că învățase să ascundă ceea ce simțea – teama, disperarea, chiar și bucuria. Deși picioarele o îndemneau să fugă din acea încăpăre, departe de rânjetul fiului ei vitreg, refuză să îi ofere această satisfacție.

– Din fericire pentru tine, nici nu trebuie. Tatăl tău a specificat că acea casă este a mea.

– Cel mult te poți bucura *toată viața* de dobânda care vine odată cu acea proprietate, o corectă el, încrucișându-și mâinile la spate și măsurând-o din cap până în picioare. Dar dacă aș fi în locul tău, n-aș pune cine știe ce bază în promisiunile aceluia pergament.

Stăpânirea de sine greu câștigată o părăsi.

– Adică intenționezi să... să...?

Așa cum i se întâmpla uneori când era stresată, toate cuvintele englezești îi zburară din cap, rămânând doar cele franțuzești, iar pe acelea nu avea de gând să le rostească din nou în fața lui.

– Să îndrept greșelile tatălui meu? zise Robert batjocoritor. Bineînțeles că voi face tot posibilul! Nu există urmă de îndoială că tata cu siguranță nu era în toate mințile când s-a căsătorit cu tine. Ca să nu mai zic de starea lui mintală când a rescris testamentul.

– Cum poți fi atât de... *crud*? întrebă ea suspinând.

– Față de tine? Nimic nu mi se pare mai ușor, doamnă, zise el, făcând ultimul cuvânt să sune a insultă.

– Față de tatăl tău, îl corectă ea. Față de memoria unui om generos și decent. Ai fi în stare să spui că e nebun doar pentru a-ți servi scopurile egoiste?

El flutură disprețuitor din mână.

– Răul este deja făcut. De când a avut loc căsătoria voastră grăbită, toată lumea, de peste tot, îl considera un bătrân nebun. Toată lumea șușotește despre asta în toate saloanele din Mayfair, cuvintele astea sunt aruncate mai ceva ca zarurile în tripou. Cât de mult trebuie să fi complotat și plănuit ca să faci posibilă această căsătorie, zise el, scuturând din cap, ca și cum era fără să vrea impresionat. Dar lumea știe că totul a fost o farsă, Charlotte.

– O farsă? Cum îndrăznești să sugerezi...?

– Eu nu sugerez nimic. Ai convins un bătrân senil să-și semneze numele într-un registru la biserică. Poți să dovedești că știi ce făcea? Nu, zise el, fără a-i da șansa să răspundă. Pentru că nu știa! Apoi, l-ai convins să lase o sumă enormă de bani unei persoane despre care credea că îi este soție, continuă el. Dar având în vedere starea lui mintală, căsătoria voastră a fost invalidă de la început. Acum, eu trebuie să reinstalez ordinea naturală a lucrurilor.

„Ordinea naturală a lucrurilor“, gândi ea. Adică, ducii dușmănoși și baronele rău intenționate deasupra, iar femeile precum Charlotte la fundul acestei lumi.

– Ce plan ai ținut doar pentru a umili familia și pentru a dezonoara memoria tatălui tău, zise ea, ridicând bărbia și pornind spre ieșirea din cameră.

În ciuda acuzațiilor lui Robert, era ducesă. În pragul ușii se opri.

– O să mă rog ca timpul să-ți domolească durerea suficient de mult încât să te faci să vezi cât de prostesc este acest drum.

Pași către ea, doar la o întindere de braț distanță, și o privi cu ochii mijiți. Ea simți fiori pe șira spinării. Oare intenționa să-i facă rău – și-l putea imagina mănjindu-și mâinile așa? Oare ar trebui să cheme un servitor? Sau poate majordomul? Oare ei ar îndrăzni să acționeze împotriva ducelui de Langerton dacă ar fi fost cazul?

În cele din urmă, el doar așteptă suficient de mult pentru a o forța să-și arate nervozitatea. Charlotte chicoti și când încercă să înăbușe sunetul, un zâmbet de mulțumire apărui pe buzele lui când îi trânti ușa bibliotecii în față. Atunci și doar atunci, Charlotte își permisesese să fugă – pe coridor, sus pe scări, până în camera ei.

– A fost atât de rău precum vă așteptați, doamnă? o întrebă camerista, Jane, din garderobă.

– Mai rău, recunosc Charlotte, care porni cu pași mărunți către fereastră, uitându-se în jos către grădină.

Cu nici două săptămâni în urmă, ea și soțul ei se așezaseră pe aceea bancă și admiraseră florile de primăvară. Acum, începuseră să pâlească.

– Nu-mi spuneți că Excelența Sa nu v-a lăsat nimic!

– Din contră, Jane, cred că așa ar fi fost bine. În loc de asta, mi-a lăsat atât de mult, încât a trezit dorința de răzbunare a fiului său. Are de gând să-mi împiedice orice pretenție la moștenire prin contestarea testamentului... prin contestarea validității căsătoriei mele..., zise ea, iar ochii îi zburară către patul frumos făcut din mijlocul camerei.

Priveliștea o făcu să își aducă aminte de noaptea nunții, când soțul ei rămăsese lângă ea în pragul camerei, îi cuprinsese blând mâna și îi spusese că nu are nici un motiv de teamă.

„Nu o să-ți deranjez somnul, Lottie, draga mea“, îi spusese el. Și se ținuse de cuvânt. În acea seară și în cele care urmaseră.

Iar ea nu fusese tocmai tristă că el nu intenționa să-i împartă patul. Cu siguranță, nimic din ceea ce-i povestise mătușa ei nu o făcuse dornică să aștepte cu bucurie lucrurile care se întâmplau între un soț și soția lui. Iar răposatul duce fusese și un om bătrân, în nici un caz fantezia vreunei tinere. Nu că și-ar fi permis vreodată *astfel* de fantezii.

Cu toate acestea, simțise ceva – ceva ce nu putea fi definit, nici în franceză, nici în engleză – când el îi sărutase încheieturile degetelor cu buzele lui uscate, spunându-i noapte bună înainte de a se retrage în camerele sale. Întotdeauna se simțise teribil de singură, mai ales noaptea, când toată casa era tăcută, dar mintea ei refuza să doarmă.

Își permisesese să-și imagineze că poate viața de soție avea să fie diferită.

Intrând încet și cu pas ușor din direcția garderobei, Jane văzuse probabil încotro se uita Charlotte.

– Oh, zise ea, ca și cum i-ar fi știut gândurile.

Jane știa cum se petrecuseră lucrurile între stăpâna ei și soțul acesteia, bineînțeles. Astfel de situații nu puteau fi ascunse față de servitorii personali. Oare câți alții bănuiau adevărul? Oare Robert

putea să folosească asta drept dovadă împotriva ei? *Mintea* duce-lui fusese limpede, însă nimic din căsnicia lor nu se întâmplase așa cum trebuia.

– N-o să faci cu dumneavoastră așa cum au făcut cu Lady Cleaves, nu? întrebă Jane.

Fără să vrea, Charlotte înfipse degetele în pervazul ferestrei, simțind nevoia de a se ține de ceva. Uitase cu totul de povestea cu Cleaves, deși fusese pe buzele tuturor doar cu un an în urmă. Lordul Cleaves o acuzase pe soția lui de infidelitate și anunțase public intenția de a divorța de ea. Lady Cleaves îl contracara printr-o petiție pentru anularea căsătoriei pe motivul impotenței soțului ei, pretinzând că mariajul lor nu fusese consumat în cei patru ani de când erau împreună. Detaliile deloc plăcute ale acestei povești fuseseră publicate în ziare și toată lumea bună se amuzase pe seama lor, chiar fără pic de perdea. Mătușa Penhurst se distrase de minune pe seama poveștilor cu Lord Cleaves și încercările lui eșuate de a-și demonstra bărbăția în fața judecătorilor. Între timp, Lady Cleaves fusese forțată să se supună unor examinări fizice de către două moașe ca să dovedească că era... Care fusese termenul legal fluturat peste tot? Ah, da: *virgo intacta*. Atunci, Charlotte nu înțelesese prea bine ce însemna.

Acum însă, știa prea bine.

Simți o toropeală, de la piept în sus, trecându-i peste obraji și oprindu-se în vârfurile urechilor, lăsându-i însă degetele reci ca gheața. Lumea putea să râdă de ea dacă asta voia. Era pe jumătate franțuzoaică, era fiica unei femei de moravuri ușoare. Era obișnuită să fie batjocorită și să-i fie pusă la îndoială onoarea. Nu-i păsase niciodată de părerea lumii și știa prea bine că nu făcuse nimic să merite opoziția. Dar nu putea să suporte gândul că cineva ar putea să râdă de un bărbat care fusese atât de bun și blând.

În timp ce rămăsese cu privirea fixată spre peisajul verde de jos, ochii ei observară o mișcare la capătul grădinii. Cineva în haine negre, greu de definit, care nu putea fi calificat cu siguranță drept servitor sau gentleman, stătea aproape ascuns de un stâlp de piatră de la colțul gardului. Era așezat perfect pentru a vedea casa și grajdurile. Un hoț? Dar era ziua mare.

– E un bărbat, începu ea, întorcându-se de la fereastră și făcând un semn în spatele ei.

Jane încuviință nerăbdătoare și veni lângă ea.

– Acum, iată și răspunsul, doamnă. Un bărbat. Trebuie să fie vreun tânăr care să vă fi plăcut, odinioară. Cineva cu care v-ar plăcea să... Adică, sunteți văduvă, dar în suflet sunteți încă o mireasă, iar o mireasă are dreptul să fie nerăbdătoare să... cred că înțelegeți la ce mă refer. Nimeni n-ar trebui să știe.

Charlotte rămase cu gura căscată pe măsură ce înțelese la ce se referea servitoare.

– Jane! Chicoti agitată din nou – la naiba! Apoi se uită către covor și zise pe un ton care spera să fie dojenitor: Cu siguranță nu sugerezi ca eu... să mă las cuprinsă de...?

– Eu? Dumneavoastră ați zis de un bărbat, spuse Jane, grăbindu-se să se apere.

– Da. Un bărbat. E afară, fix în fața porții de la grădină. Tânăra făcu semn cu capul către fereastră, incapabilă să ridice ochii. Mă întreb ce caută acolo.

Jane se grăbi să traverseze camera pentru a privi afară, apoi scutură din cap.

– Nu e nici un suflet, doamnă. Probabil a plecat.

Charlotte privi din nou, dar Crescent Lane era pustie, așa cum spusese Jane. Cercetă fiecare colțișor pe care îl putea vedea înainte de a se desprinde de fereastră și a se întoarce în cameră. Ce prostie! Amenințarea lui Robert o făcuse să fie neliniștită, asta era tot. Nu avea de ce să se teamă de un biet om care probabil ieșise la o plimbare de după-amiază. Probabil era noul iubit al servitoarei de la bucătărie.

– Mergem la Londra, Jane, anunță ea, îndreptându-și umerii.

Ducesele nu stăteau cocoșate și nici nu chicoteau.

– Doamnă? întrebă Jane și țâșni de lângă fereastră, uitându-se la ea din cap până în picioare. Acum?

– Acum.

Din fericire, cufărul ei era pregătit. Venise aici doar cu câteva rochii, iar acelea fuseseră înlocuite prea repede de o nouă garderobă – cea de doliu, în loc de rochiile superbe de primăvară pe care soțul ei o rugase să le cumpere. Rochiile vechi fuseseră deja împachetate. Jane așeză într-o geantă câteva lucruri indispensabile pentru călătorie, alături de o rochie neagră, aproape identică cu cea pe care Charlotte o purta. Destul de repede și o a doua geantă era pregătită cu lucruri

similare pentru Jane, lucruri de care aveau să aibă nevoie pentru o noapte — sau poate două —, dat fiind cum arăta cerul.

Charlotte adăugă în prima geantă încă un obiect: un volum vechi, uzat, de poezie franceză care aparținuse mamei. Legătura pe care o simțea cu acest volum era foarte puternică, fiind de neprețuit pentru ea. Această stare era dublată de interesul mai practic că ascunsese bancnote în interiorul paginilor. Bani împrăștiați printre paginile subțiri ale cărții, puținele bancnote care îi fuseseră date în ziua nunții ei. În urmă cu șase săptămâni i se păruse o sumă exorbitantă. Acum însă, dacă Langerton obținea ce voia, acești bani erau ultima barieră între ea și întoarcerea umiltoare la casa matusii Penhurst.

Asta dacă femeia ar fi fost dispusă să o primească pe Charlotte înapoi.

Când valetul veni pentru a căra cufărul la parter, Charlotte își așeză boneta pe cap, coborî vâlul negru din dantelă peste față și ieși din casă. Jane era în urma ei cu câte o geantă în fiecare mână.

Când vizitiul opri trăsura pentru a schimba caii la un han aflat la est de Chippenham, vremea se schimbă complet, dimineața senină transformându-se în ploaie. Curtea hanului se umplu de noroi pe măsură ce călătorii se grăbeau să plece înainte ca vremea să se strice și mai mult sau zăboveau cu speranța că se va îmbunătăți din nou.

Charlotte și Jane își croiră drum către ușa hanului și fură invitate să aștepte într-un salon privat. De la fereastră, Charlotte privi oamenii de afară care țâșneau printre trăsuri, cu fețele ascunse de umbrele sau de borul pălăriilor, livrelele mai colorate ale servitorilor contrastând puternic cu cele de călătorie, terne și practice. Toți erau nerăbdători să ajungă la destinație.

Toți cu excepția lui Charlotte, care nu aparținuse vreodată de un loc.

Sub streșina de la grajduri, un bărbat ieșea în evidență, căci nu se grăbea să fugă din calea vremii capricioase, ci se uita atent către ferestrele hanului. Un bărbat îmbrăcat în negru, în haine greu de descifrat. În ciuda distanței dintre ei și a picăturilor de ploaie care loveau fereastra, era sigură că era același bărbat care fusese în fața grădinii, de dimineață.

Iar el o privea cum îl privește. Cu inima cât un purice, se forță să-și elibereze degetele încleștate, care țineau strâns draperia.

Materialul reveni la loc, lăsând doar un pătrat de pânză acolo unde fusese reflexia feței sale.

Se simți cuprinsă de o suspiciune teribilă. Oare fiul ei vitreg ordonase să fie supravegheată? Începu să tremure așa cum nu-și permisese să o facă când ochii lui reci o analizaseră din cap până în picioare în bibliotecă. Robert nu avea să se oprească de la nimic pentru a se asigura că ea nu-și primește moștenirea. Orice informații pe care acest străin urma să le culeagă puteau să fie cu ușurință răstălmăcite în dovezi ale caracterului ei urât, dovadă că nu era genul de femeie cu care un duce să se căsătorească. Cu siguranță, nu un duce care era în toate mințile.

Nu. *Imposibil*. Robert nu era genul de om care să angajeze spioni. Mătușa Penhurst avusese dreptate. Trebuia să-și potolească imaginația. Dar dacă nu-și imagina?

Neliniștită, se opri cu privirea asupra lui Jane, care turna ceai la o masă din apropierea șemineului, îmbrăcată într-una dintre rochiile mai bune la care Charlotte renunțase pentru a purta veșmintele de doliu. Jane semăna atât de mult la trup cu Charlotte, că materialul nu avusese nevoie de modificări.

— O să mă bucur când ajungem la Londra, Excelență, spuse Jane în timp ce Charlotte luă cana de ceai aburindă din mâinile ei, lingurița zângănind pe farfurioară. Dumnezeule, doamnă! Arătați de parcă ați văzut o fantomă.

— Nu. Charlotte prinse lingurița de ceai cu degetul lângă porțelanul fin. Nu o fantomă. Era sigură că ceea ce văzuse era real. Ai vreun iubit în oraș, Jane?

— Nu, doamnă, zise fata scuturând din cap cu hotărâre, deși roșeața îi cuprinsese obrazii. Nu chiar.

— Familie, atunci?

De această dată, încuviință.

— Sora mea. E căsătorită cu un măcelar în Clerkenwell.

„Nu e ca și cum o trimit pe fată în abis“, încercă Charlotte să se convingă.

Jane era dornică să se întoarcă acasă. Charlotte, pe de altă parte, nu avea o casă la care să se întoarcă. Se opri și analiză atent reflexia lor în oglinda de deasupra șemineului. Jane era mai drăguță decât ea, cu obrazii plini și nasul obraznic. Vâlul avea să ascundă acele

trăsături, iar părul de sub bonetă era aproape negru și ar fi putut să fie al lui Charlotte, dacă nu ar fi fost ondulat.

– Jane, vreau să schimb rochia cu mine.

– Doamnă? întrebă ea, ridicând din sprâncenele negre.

– Vreau să continui să te duci la Londra, singură. O să ne schimbăm hainele înainte de a ne întoarce la trăsura, ca oricine ne-a văzut să creadă că eu sunt tu și că tu ești eu. Înainte ca trăsura să plece, eu o să mă strecor afară și o să dispar.

Jane se holbă, uimită.

– De ce ați face una ca asta, Excelență?

– Pentru că vreau să...

Răspunsul era simplu, cu adevărat simplu.

Era ceea ce își dorise mereu, într-un fel sau altul. Charlotte se simțise de multe ori singură, dar nu fusese lăsată singură niciodată. Ideea de a fi văduvă, în ciuda tuturor supărărilor, venea cu promisiunea independenței. Langerton, și orice ticăloșie pe care i-o pregătea, amenința să-i ia până și asta. Contestarea testamentului, defăimări scandaloase care să o copleșească, ochi care să o urmărească de la fiecare fereastră? Avea să fie ca un pește în acvariu.

– Vreau să dispar din ochii societății pentru ceva timp. Aș vrea să am timp ca să... să jelesc. Și să sper în acest timp că noul duce o să-și vină în fire.

– Dar unde o să vă duceți?

– Nu știu.

„În nord – poate o căsuță în Lake District? Sau poate la sud, înăpoi în Franța?” Posibilitățile erau limitate doar de numărul bancnotelor pe care le avea ascunse.

– Chiar de-aș ști, nu ți-aș spune, continuă ea, însă văzând privirea jignită a lui Jane îi explică: Astfel, dacă cineva te întreabă unde m-am dus, poți spune cu toată sinceritatea că n-ai nici cea mai mică idee.

Jane ridică din umeri și începu să-și desfacă rochia.

– Dacă așa doriți, doamnă, spuse ea pe un ton care sugera clar că bănuia că Charlotte o luase razna.

Când hangiul anunță că trăsura lor era gata, două femei plecară așa cum veniseră: una în negru, atrăgând priviri furișe de simpatie, chiar dacă expresia îi era ascunsă sub vălul negru; și o alta, o servitoare, la fel de invizibilă pentru ochii celorlalți trecători, cărând două genți mici. În interiorul trăsurii, Charlotte se chinui să audă

dincolo de răpăitul ploii în tavan pașii vizitiului care avea să urce și apoi zgomotul biciului. La scurt timp, o strânse ușor de mână pe Jane semnalându-i că avea să plece. Își luă geanta și se strecură prin ușa opusă, în momentul în care trăsura porni, intenționând să dispară în agitația anonimă a grădinii hanului.

Aproape în același moment, plecară încă două trăsuri, apărură un călăreț singuratic, și totul fu cuprins de haos, însă după ce cerce-tă împrejurimile nu văzu nici urmă de bărbatul cu haine negre. Cu siguranță, căzuse în capcana înșelăciunii lor și urmărise trăsura. Acum trebuia doar să se urce în următoarea diligență, indiferent unde ducea aceasta. Orice direcție era de preferat, însă nu cea în care se credea că plecase ducesa de Langerton.

Cu degete tremurânde, trase gluga pelerinei lui Jane peste creștet, apoi băgă mâna în geantă, în căutarea volumului și, implicit, a banilor. Nu întâlni nimic în afară de material. Căută în profunzime, ajungând să vâre mâna până la cot în conținutul genții înainte de a o deschide larg și de a se uita pentru a se confrunța cu adevărul pe care vârful degetelor ei i-l spusese deja. Nu era nici o carte, nici un material negru. Doar cea de a doua și a treia ei rochie bună și lenjeria lui Jane. În graba ei de a evada din trăsura luase geanta greșită.

Pe măsură ce pipăia nebunește în căutarea săculețului ei, își aminti că i-l pusese lui Jane la încheietură pentru a-i completa ținuta. Nu avea nici un ban cu care să-și poată continua călătoria către o nouă viață. Nu avea bani pentru a plăti taxa la diligență, nici măcar bani pentru cină la han.

Simțindu-se din ce în ce mai udă și începând să-i fie și din ce în ce mai frig, se împletici orbește înapoi în direcția hanului. Trebuia să mai fie o modalitate de a continua, trebuia să fie o cale, dacă stătea un pic să se gândească și...

Văzu geanta zburând și auzi cusătura rochiei rupându-se înainte de a simți o mână pe braț, trăgând-o către adăpost. Trăsura de poștă trecu în viteză prin locul în care ea stătuse doar cu câteva secunde înainte, improșcând-o cu noroi și cu blestemele vizitiului.

– Atenție! strigă cineva de la spatele trăsurii, și la fel de repede cum apăruse pericolul, așa și dispăru.

– Ați pățit ceva? întrebă o voce de bărbat pe ton jos și atât de aproape...